غیبت کردن

غیبت کردن

پرسش:
نتایج غیبت کردن چیست و چگونه از آن بگذریم؟
پاسخ:
خدشه‌دار شدن رابطه با خدا: در مزمور ۱:۱۵و۳ می‌خوانیم: «خداوندا، کیست که در خیمهٔ تو میهمان شود؟ و کیست که در کوه مقدست ساکن گردد؟...آنکه به زبان خویش غیبت نکند، و به همسایهٔ خود بدی روا مدارد و ملامت را دربارهٔ نزدیکانش نپذیرد». این آیات چند نکتهٔ مهم در مورد غیبت نکردن به ما می‌آموزد:
اول اینکه برای ایماندارانی که وسوسه می‌شوند غیبت کنند این سؤال را مطرح می‌سازد که حضور در کدام میهمانی را بیشتر ترجیح می‌دهند؟ میهمانی "غیبت" یا میهمانی خدا؟ ممکن است برخی تصور کنند که با غیبت نکردن تبدیل به شخصی خشک و غیراجتماعی می‌شوند. شاید! اما پاسخ به پرسش بالا اولویت‌های شخص ایماندار را به او نشان می‌دهد.
دوم اینکه راه رفتن با خدا، باعث می‌شود رابطهٔمان با دیگران مبتنی بر محبت، صداقت و وفاداری باشد. غیبت کردن از دیگران با محبت و وفاداری سازگار نیست. کسی که در حضور خدا بسر می‌برد و زندگی‌اش الهام یافته از موازین الهی است، به‌هیچ وجه نمی‌تواند بنشیند و به عیب‌جویی، رسوا کردن، و خوار و بدنام کردنِ دوست خود، همسر خود، همکار خود، یا خواهر و برادر ایمانی خود گوش فرا دهد، ولو آنکه به شوخی باشد یا توجیه خوبی برای آن وجود داشته باشد. شخص ایماندار، "ملامت را دربارهٔ نزدیکانش نمی‌پذیرد".

گرچه گریز از محیطی که در آن غیبت می‌شود گاه شاید غیرممکن باشد، اما در اکثر موارد راه‌هایی برای متوقف کردن چرخهٔ غیبت وجود دارد. کسی که آماده است از دستورات کتاب‌مقدس در مورد لزوم پرهیز از غیبت و سخن‌چینی اطاعت کند، باید بدون قضاوت کردن درباره دیگران یا بدون آنکه بخواهد خود را مقدس‌تر نشان دهد، به کسانی که در کنار او غیبت می‌کنند بگوید که مایل نیست به غیبت گوش دهد. طبیعی است که دوستان‌تان در ابتدا از شما دلخور خواهند شد، به‌ویژه اگر قبلاً در غیبت کردن با آنان شریک بوده‌اید، اما مطمئن باشید که به‌تدریج مورد احترام و اعتماد آنها قرار خواهید گرفت و از غیبت دورخواهد بود